

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm|| Maii Et Ivnii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258 - 10263

De S. Caprasio abbate.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77393)

Proculus
interitit
Marinum
tyrannum.

indignum ratus veros Christiani nominis cultores tam indignè tractari, consilium vè periculorum, sic insignis futurum ad posteritatem exempli cepit. Securi nimirum sumpta, eaque sub veste recondita, sub noctem domum quaesitoris adit, seque habere significat, quæ cum eo remotis arbitris agat. Admissus, vbi custodes longè abcessisse securos animaduertit, sermone, quem de industria instituerat, intermisso, securim extractam repentè quaesitoris in caput adigit: atque eo prostrato, sine vlllo cuiusquam impedimento tacite abijt.

Non negat
sicid fecisse.

Paulò post Marini nece comperta, magnus inter custodes clamor ac rixa est excitata. dolebat quippe neminem reperiri, qui tanti patratorem facinoris indicaret. Coniecturis inde omnibus collectis, subitè animum suspicio de Proculo, quòd & orthodoxus, & manu præ cæteris promptus esset, & quod ipsum vehementius urgebat, summa cum cura secreta paulò antè à quaesitore colloquia postulasset. Itaque quaesitus postridè, atque indictio cuiusdam Hebræi deprahensus, ab lictoribus ad tribunal magistratùs perducitur. Ibi de eade Marini interrogatus, haudquaquam se eius authorem abnuitt: verum palàm, vt omnes exaudire possent, sibi gloria ducere dixit, quòd dexteram suam tam impij ac scelerati hominis sanguine imbuisset: simul illud adijciens, se quo animo necem ei attulisset, eodem pro Christo tormèta mortis omnia subire paratum esse, quæ ab ijs multò antè in se intentata esse non ignoraret. Quibus vocibus vehementer Praefectus accensus, lictorem confestim gladium expedire, ac lege in eum agere iussit. Ita Proculum, dum pia se & patriam suam precatione suppliciter Deo commendat, lictor adacto in collum gladio obruticauit. Ille autè (res auditu mirabilis) cum iam ab omnibus humili iacens efflasset animam crederetur, viuens adhuc surrexit, ac caput suum de terra collectum, manibus suis intra vrbs mœnia reportauit anno, qui fuit à Christo nato quingentesimus decimus nonus. Vnde postea à Pontifice consecratus, atque eadem in eo vrbs loco, vbi caput suum reposuerat, ac diem quo supplicio affectus erat, sibi à Bononiensibus dicata, adeptus, insignem Bononiensis religionis gloriam sacrorum martyrum aucto numero cumulauit. Ea deinde monachis Casinatibus Benedictinis est attributa.

Capite caeditur.
Insignem
raculum.

VITA S. CAPRASII ABBATIS MONASTERII LIRINENSIS, EXCERPTA EX VETVSTO ANNOSOQUE codice eiusdem Monasterij, & ad nos fideliter transmissa.

Iunij 1.

Sanctorum
vite, quan-
tum afferat
legentibus
utilitatis.

IDE MVS quam plurimos homines gentilium libros studiosè perlegere, fabulas poëtarum commœdiasque & carmina perscrutari: alios cernimus Ethnicorù gesta, quibus iuxta huius mundi stultitiam aliquid strenuè gessisse cernuntur, curiosè perquirere, tenaciq; memoria retinere: quosdam etiam perpendimus talium perditorum hominum libentiùs historias allegare, quàm sanctorum doctrinas, virtutes & exempla referre: cum tamen sanctorum vitam & merita recitando, quam maxima cunctis imminet utilitas. Nā in hoc, (vt Propheta admonet) Dominum laudamus in sanctis eius, qui in illis semper mirabilis apparet. Insuper eius propitiationis gratiam, sanctorum interuentione promeremur, & eorum consideratione virtutum, nobis incitamenta præparamus. Omnis igitur stultorum hominum studijs, gloriosi Patris nostri Caprasij, cuius hodiè festum colimus, virtutes ac merita ad memoriam reuocemus.

1. Cor. 3. &

Matth. 11.
Luc. 10.

Fuit itaque beatus Caprasius ingenuus ac spectabilis genere, sed, quod laudabilius est, virtute mentis excelsus: à primæuo iuuentutis flore Philosophiæ artibus imbutus, mirorūque claruit ingenio. Sed tandem diuina præuentio gratia, prudenter attendens quia iuxta Apostoli dictum: Sapientia huius mundi stultitia est apud Deum, & quia scientia inflat, charitas autem ædificat: elegit potius stultus ab hominibus reputari, vt apud Deum sapiens mereretur habere, illa secreta sapientiæ diuinæ adipisci cupiens, quæ Pater cælestis abscondit à sapientibus & prudentibus, sed mira dignatione paruulis, id est humilibus & simplicibus, reuelauit: nec suo est desiderio fraudatus, nam pius & misericors Deus, qui tam salubre propositum cordi eius inspirauit, gerendi gratiâ & perficiendi virtutem ministravit.

Beatus

Beatus igitur Caprasius verus Christi discipulus, mundanam illam relinquens Philosophiam, Euangelicam aggressus est disciplinam. In primis possessiones, & quaecumque in hoc seculo habere poterat, amore Christi contemneret, pauperibusque distribuere disposuit. Euangelicam ergo illis expeditur aggredditur paupertatem, onusque mundanae sollicitudinis deponit, & iuxta Apostoli doctrinam, quae retrò sunt obliuiscens, ad ea quae anteriora sunt, se extendit. Omnia huius seculi concupiscibilia arbitratus est ut sterco, ut Christum lucrifaceret: & ut soli Deo liberius vacaret, non solum corde, sed etiam corpore ab hominum aspectibus & seculi conuersatione recessit, & in quadam arcta aridaque solitudine monasticam vitam ducere, solitariamque, institutionem aggredi deliberauit. In qua nimirum eremi solitudine ad tantum virtutum apicem prouectus est, ut non solum sibi proficeret, sed etiam quamplurimorum Deo militantium monachorum Pater & dux efficeretur, qui eius exempla sectantes pariter & doctrinam, latam viam & spatiosam, quae ducit ad mortem, deserentes, arctam quae ducit ad vitam aeternam, Christo authore, ingredi contendebant.

Interea eius magisterio se subdidit ille Christi Praefulus, virtute, sacerdotio & nomine Honoratus, Lirinensis monasterij Pater, qui postmodum Arelatensi ecclesiae praefuit Episcopus: cui etiam adhaesit preciosissima illa gemma interno splendore perspicua, beatus videlicet Venantius, eiusdem S. Honorati frater, qui ambo praefatum sanctum senem Caprasium pro suo vitam merito & eximiae sanctitatis prerogatiua (Domino sic ordinante) tanquam Patrem & Ordinorem in Domino, atque custodem suae adhuc tenerae aetatis elegerunt. Qui videns praedictos egregiosque duos Iuuenes Christum siti-entes, Honoratum videlicet atque Venantium, patriam ac parentes pro Christo velle relinquere, eorum approbans propositum, per terras mariaque eos assidue comitatus est, licet iam esset aetatis grauitate confectus. Transcursis igitur, e Nicomedia immensis terrarum marisque spatijs, vir Domini Caprasius cum duobus regalibus geminis, Honorato scilicet & Venantio, Cisalpinam ingressus prouinciam, talibus lampadibus, fidei igne fulgentibus, sanctam insulam Lirinensem illustrauit. In quorum aduentu illa sacra Lirinensis insula diuino mox est cultui mancipata, summae religionis priuilegio decorata.

O felix virtutum magister, qui tantos ac tales meruit habere discipulos! O laudabilis pastor animarum, qui talium gloriatur in Christo spiritualium propagine filiorum! Quamti putamus fuisse meriti, quantae virtutis virum hunc, qui, ut ita dicam, Magistrorum valuit esse Magister: Quam felix & beata habitatio illius sanctae Lirinensis insulae, quae tam praeclearis est munita patronis, per Dei prouidentiam ad multorum utilitatem de tam longinquis ignotisque regionibus adductis.

Vir ergo Domini Caprasius feruidus erat charitate, humilitate deiectus, mitissimus pietate, in spe firmissimus, modestus in incessu, obedientia promptus, abstinentia singulari, ad aspectum serenus, contemplatione sublimis, longanimitate fortis, orationis instantia continuus, nihil in hoc seculo consolationis querens, nihil desiderans, nisi Christum, quem solum desiderando assequeretur, beatam quaerendo vitam, beatam agebat. Optabat a peccatoribus segregari: & iam non solum a peccatoribus, sed etiam a peccatis segregatus erat. Omne in Dei laudibus tempus habere volebat: & toto tempore Deo vacabat. Appetebat sanctorum congaudere coetibus: atque etiam in praesenti adhuc vita positus similiter gaudebat. Christo frui cupiebat: mente & spiritu fruebatur. Vir iste beatus pro virtutum magnitudine tantae fuit opinionis & famae, ut multi sanctorum Doctorum suae tempestatis, eius dignae conuersationi testimonium perhiberent, ac de ipso in suis tractatibus memoriam facerent.

Vnde praecipuus ille Lugdunensis ecclesiae antistes Eucherius, in fine libri, quem de Eremita laude conscripsit, cum de sanctis Lirinensis insulae incolis loqueretur, hunc virum Dei inter reliquos praecipue nominauit, ita dicens: Haec videlicet Lirinensis sancta insula, nunc possidet venerabilem grauitate Caprasium, veteribus sanctis parem. Haec nunc habet sanctos senes illos, qui diuersis cellulis Aegyptios patres nostris Gallijs intulerunt. Et beatus Hilarius, in sermone, quem funebrem in sancti Honorati laudem habuit, beatum Caprasium perfecte consummataque grauitatis fuisse, angelica in insulis conuersatione degisse, & inter Christi amicos connumeratum describit.

Cum ergo beatus Caprasius annos plurimum grandaeuusque esset atque decrepitus, & tempus suae resolutionis instaret, (ut legitur) apparuit ei sanctus Michael Archangelus, atque suum felicem exitum post biduum imminere, diuino nutu reuelauit. Nec incongrue quidem, ut angelico viro migraturo ex hac vita, angelica legatio occurre-

S. Caprasius distribuit suam substantiam pauperibus. Phil. 3. Phil. 5. * Corruptibilia. Attrahit multos suo exemplo, ad vitam meliorem inlustratum. Matth. 7.

Vide vitam S. Honorati 16. Ianuarii. fol. 372.

B. Venantius S. Honorati frater.

S. Caprasius Cisalpinam ingreditur prouinciam.

Attende quantis virtutum generibus fuerit decoratus S. Caprasius

Quantae fuerit sanctitatis Caprasius, Doctorum scripta testantur.

Idem

S. Michael Archangelus apparuit ei ante mortem.

Interfunt
eius obitui
multi sacer-
dotes, eius
suffragia ex
postulantes.

ret, quæ sanctam illam animam, & ab hostili improbitate defenderet, & caelestium ciuium gloria sublimaret. In eius igitur extremis conuenerunt gloriosa & inclyta memoria Sacerdotes, Faustus scilicet, Theodorus, Maximus & Hilarius, cuius mentionem iam dudum fecimus. Qui beati viri Caprasij confcius meritorum, suæ pontificalis dignitatis oblitus, ad eius pedes residens, ipsius se orationibus commendabat, atque ut sui memor esset, grandi cum humilitate efflagitabat, non indignum reputans tanto eremi incolæ obsequium impendere, ipsiusque eximia sanctitati dignitatem sacerdotij substernere.

Quid igitur officij nos peccatores & indigni huic beato viro iam cum Christo regnanti poterimus exhibere, cum audimus tantum Pontificem eius adhuc in terris positi suffragia tanta cum humilitate deprecari? Eius ergo intercessionis opem ardentius imploremus, auxilij eius beneficia poscimus, illius vitam atque mores pro nostra modulo virtutis imitemur, regnante Domino nostro Iesu Christo in secula seculorum, Amen.

VITA S. SIMEONIS, MONACHI TREVIRENSIS,
AB EVERVINO ABBATE MONASTERII
Doleiense scripta. Stylum hinc inde modice eliminavit Fr.
Laurentius Surius, nihil mutata sententia.

PRAEFATIO AVTHORIS AD POPPONEM
Treuirorum Archiepiscopum.

Domino sancto & venerabili Pöpponi Archiepiscopo, frater Eueruinus, Abbatis nomine indignus, deuotos vtriusque hominis famulus. Moneo, immo iubeo, sanctissime Pater, ut inops ingenio, stultus eloquio, aliquid de vita & conuersatione ac obitu viri Dei Simeonis, & de miraculis, quæ per eum Dominus operatur, edisseram, multisque ad laudem & gloriam Iesu Christi desiderantibus scire, notum faciam. Fateor, magni onus mihi in firmo imponis, maxime cum toto corpore debilis, tremendum Dei iudicium pertimescam, si aliquid falsitatis confingam. Confusus igitur de Dei adiutorio, tuis iussionibus ut tremens obtemperabo, plano, breui & simplici sermone describens, quæ vel ipse ex ore eius audiui, vel à fidelibus viris ab ipso audita, siue de miraculis visa didici. Tui igitur examinis est iudicare, num istud tantissimi opus iubeas in publicum venire, siue scholasticis corrigendum, exornandum, dilatandumue tribuere. Quicquid enim in me reprehenditur, tibi potius præcipienti, quam mihi obedienti, necessario imputabitur.

Fides historia huius.

VITÆ HISTORIA.

Iunij.
Cap. 1.
Parentes &
patria Simeonis.

Studet puer
Constantinopoli.

It Hierosolymam religionis ergo

GITVR vir Dei Simeon patre Græco Antonio, matre Calabrica in Sicilia ciuitate Syracufana progenitus, & nobilissimis & Christianis parentibus, Christianè est educatus. Cum verò bonæ indolis puer septem annorum esset, à patre, qui militaturus erat, Constantinopolim deducitur, ibique eruditissimis viris sacris literis imbuendus traditur, & in timore Domini diligenter enutritur. Adultus itaque, incrementis virtutum indiès cœpit augmentari, vidensque quosdam ex nostris partibus desiderio infatigabili currere ad sepulchrum Domini, desiderabat & ipse pro nomine Christi peregrinus fieri. Despectis ergo cunctis mundi vanitatibus, abiectis desiderijs carnalibus, domum, patriam, parentesque, relinquens, & pauper pauperem Christum sequi cupiens, sanctorum gratia visitandorum locorum Hierosolymam venit: vbi desiderio, quo venerat, loca passionis, resurrectionis atque ascensionis sapius frequentando, aliquandiu mansit. Post hæc cum quodam Hilario sanctissimo viro, qui hac de causa in Lycaonio habitabat, per septem annos ductor peregrinorum fuit. Iam verò in amore Christi totus fundatus, perquisiuit si illis in locis aliquis inueniretur, qui pro nomine Christi solitarius degeret, cuius instrui moribus, cu-